

Arrest

nr. 81 886 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 2 februari 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 3 februari 2011 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 juni 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekers dienden op 13 december 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 16 januari 2012 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"(...)Overwegende dat betrokkene op 03.02.2011 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) op 30.06.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat de door betrokkene aangehaalde problemen van interpersoonlijke (intrafamiliale) en eventueel gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en daarom als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming"; betrokkene op 13.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich nog steeds beroept op dezelfde motieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedure heeft aangehaald en stelt dat deze problemen nog steeds actueel zijn; betrokkene een brief van zijn advocaat aanbrengt om zijn asielmotieven te staven; deze brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont: betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"(...) Overwegende dat betrokkene op 03.02.2011 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) op 30.06.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat de door betrokkene aangehaalde problemen van interpersoonlijke (intrafamiliale) en eventueel gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en daarom als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming"; betrokkene op 13.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich nog steeds beroept op dezelfde motieven die zij tijdens haar vorige asielprocedure heeft aangehaald en stelt dat deze problemen nog steeds actueel zijn; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekers formuleren hun grieven ten aanzien van de bestreden beslissingen als volgt:

"Verzoekers hebben een nieuw stuk voorgelegd, nl. een schrijven van hun Servisch advocaat (stuk 1), met beëdigde vertaling (stuk 2). Dit schrijven belicht de algehele onmogelijkheid voor verzoekers om naar Servië terug te keren. Het gaat om een stuk waarvan de echtheid niet betwist wordt, en dat bijgevolg als een authentiek stuk dient beschouwd te worden. De bestreden betwisting stelt dat het gaat om een gesolliciteerd stuk. Alhoewel dit met de werkelijkheid overeenstemt, neemt dit niet weg dat het gaat om een waarheidsgetrouw stuk, waarmee terdege rekening moet worden gehouden. Het gaat bovendien om een stuk dat op 2 december 2011 opgesteld werd, zodat het verzoekers onmogelijk was dit stuk tijdens hun vorige asielprocedure naar voor te brengen. De D.V.Z. heeft met dit document geen rekening gehouden, laat staan dit document ernstig onderzocht. Nochtans had de D.V.Z. dit document nader dienen te onderzoeken, en rekening te houden met de inhoud ervan. Door dit niet te doen, houdt de bestreden beslissing een schending in van art? 51/8, 1^e lid, van de Vreemdelingenwet. De Raad van State oordeelde indertijd dat het haar toekomt om na te gaan of de D.V.Z. het nieuwe karakter van de

voorgelegde elementen en hun pertinentie op een juiste wijze heeft beoordeeld. De onontvankelijkheidsexceptie zgn. wegens een gebrek aan nieuwe gegevens kan niet zomaar weerhouden worden (R. v. St. nr. 57.384, 5 januari 1996; R.v.St. nr. 97.954, 25 juli 2001). Dezelfde beoordelingsbevoegdheid komt thans toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift een ‘attest van de Servische advocaat’ toe, gedateerd van 2 december 2011 en de beëdigde vertaling ervan, toe.

2.2. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag een attest van hun advocaat d.d. 2 december 2011, opgemaakt te Servië, hebben neergelegd. Eerste verzoeker verklaarde bij zijn gehoor op 13 december 2011 over deze documenten het volgende: *“Ik kon via mijn advocaat in Servië een document bekomen. In dit document beschrijft hij de problemen waarmee ik te maken had in Servië. Mijn advocaat gaf deze brief mee aan iemand die met buslijn Mimosa naar België kwam. Ik ontmoette deze persoon in het station en ontving zo deze brief. Indien ik zou terugkeren naar Servië, zal mijn vader me vermoorden; hij joeg me het huis uit en ik had geen plaats meer om te gaan.”* Op de vraag *“Kan u niet naar een andere regio in Servië?”*, antwoordde hij: *“Dat kan niet want ik had geen inkomen, geen sociale steun noch inkomen in Servië. Ik wil in België blijven en mijn kinderen hier in vrede laten opgroeien. Naar Servië kan ik niet terug.”*

Tweede verzoekster verklaarde in het kader van haar tweede asielaanvraag: *“Wij kunnen niet terugkeren naar Servië. Ik heb veel problemen met de familie van mijn man. Ik werd door hen mishandeld op een manier die ik nooit meer wil ondergaan.”* Ze verklaarde dat ze niet terecht kan in een andere streek in Servië, omdat haar man niet werkt en ze geen financiële middelen hadden om zich ergens anders te vestigen. Ze voegt daaraan toe: *“Vroeger woonden wij 11 jaar in Duitsland, tot +/- 2005 of 2006.”* Bij haar terugkeer naar Servië werd ze mishandeld door haar schoonfamilie, verklaarde ze. Haar kinderen werden volgens haar ook geslagen.

2.4. In hun middel richten verzoekers zich enkel op de beoordeling door de verwerende partij van de neergelegde brief van de Servische advocaat. In de bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, wordt over dit schrijven het volgende overwogen: "(...) betrokkene zich nog steeds beroept op dezelfde motieven die *betrokkene een brief van zijn advocaat aanbrengt om zijn asielmotieven te staven; deze brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont: betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980*". Verzoekers kunnen bijgevolg geenszins worden bijgetreden waar zij stellen dat met dit document of de inhoud ervan geen rekening werd gehouden.

2.5. Het is niet omdat een stuk nieuw is of verkregen werd na de afhandeling van een eerdere asielaanvraag dat het nieuwe gegevens bevat in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187 209). Verzoekers stellen dat het onmogelijk was dit stuk tijdens hun vorige asielprocedure naar voor te brengen, maar zij tonen niet aan dat dit stuk "*ernstige aanwijzingen*" bevat van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad wijst erop dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "*ernstige aanwijzingen*" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "*ernstige aanwijzing*" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. De gemachtigde van de staatssecretaris kon binnen de hem op grond van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid besluiten dat de brief "*een duidelijk gesolliciteerd karakter*" vertoont, waardoor deze geen "*ernstige aanwijzingen*" bevat. Hoewel verzoekers beweren dat het gesolliciteerd karakter van het stuk niet wegneemt dat het om een waarheidsgetrouw stuk zou gaan, maken zij niet concreet aannemelijk dat aan het document een ruimere bewijswaarde zou moeten worden toegekend dan wat de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn *prima facie*-beoordeling heeft vastgesteld.

2.7. Er werd geen schending van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN